

Ministerie VROM, Directoraat Generaal Wonen, Wijken en Integratie
De heer E.E. van der Laan, Minister
Postbus 30941
2500 GX DEN HAAG

Postbus 8217
3503 RE Utrecht
T 030 - 880 3914
F 0900 - 245 245 5
E devernieuwdestad@mitros.nl

datum 4 mei 2009
kenmerk DVS/CO/09004
betreft Nieuw arrangement overheid-woningcorporaties

Geachte Minister van der Laan

De verhouding tussen rijksoverheid, woningcorporaties en lokale belanghebbenden is aan vernieuwing toe. Daarover is vrijwel iedereen het eens. Maar over de vraag hoe die nieuwe verhouding eruit moet zien, verschillen de meningen. In 2008 werd door de Minister van WWI en de voorzitter van Aedes de Stuurgroep Meijerink ingesteld, die met een voorstel moest komen voor een nieuw "arrangement". Eind november 2008 heeft de Stuurgroep Meijerink haar rapport "Nieuw arrangement overheid – woningcorporaties" gepubliceerd. Aangekondigd is dat de kabinetsvisie inzake het toekomstig corporatiebestel nog voor de zomer aan de Tweede Kamer wordt aangeboden.

Het rapport van de Stuurgroep Meijerink over de ordening van de volkshuisvesting heeft de afgelopen maanden een stroom aan, veelal kritische, reacties opgeleverd. Dat wekt de indruk dat Meijerink de plank helemaal heeft misgeslagen. Maar dat valt mee. Het evenwicht dat Meijerink schetst, wordt eigenlijk breed gesteund, maar ook wordt geprobeerd het wat meer de ene of de andere kant op te duwen. Waar het nu op aan komt, is het evenwicht vast te houden en praktische oplossingen te vinden voor een aantal, terechte, bezwaren.

Met deze brief willen wij een bijdrage leveren aan de totstandkoming van een integrale visie op basis van de centrale uitgangspunten van Meijerink. We hopen dat we hiermee een constructieve bijdrage leveren aan het vinden van werkbare en gedragen oplossingen voor het borgen van het publieke belang in de corporatiesector.

Onze visie

In november 2008 hebben de corporaties, verenigd in De Vernieuwde Stad een bijdrage geleverd aan de discussie met de publicatie van het rapport "Bescherming van het publieke belang". De visie die in dit rapport werd verwoord, sloot aan bij die van veel corporaties, verenigd in onze brancheorganisatie Aedes. In het kort komt deze visie erop neer dat het de verantwoordelijkheid van de rijksoverheid is om het publieke belang te definiëren en om een duurzaam systeem in te richten dat dit belang veilig stelt. Woningcorporaties zijn private organisaties die publieke doelen dienen. De verantwoordelijkheid van de overheid voor de bescherming van het publieke belang rechtvaardigt gericht toezicht, maar gaat niet over de manier waarop corporaties hun werk doen. Corporaties moeten zelf keuzes kunnen maken over de manier waarop ze hun maatschappelijke

doelstellingen realiseren. Dat doen ze in een lokale context en met een actieve beïnvloeding van gemeenten, huurders en andere belanghebbenden.

Na de publicatie van het rapport Meijerink en de vele reacties, vraagt deze visie om een nadere uitwerking en verdieping. De in deze notitie opgenomen nadere uitwerking en verdieping is tot stand gekomen in samenwerking tussen een groot aantal corporaties, verenigd in Aedes en in De Vernieuwde Stad.

Op zoek naar de balans

De discussie gaat over de relatie tussen overheden, woningcorporaties en belanghouders. Kernvraagstuk is de borging van het publieke belang in een lokale omgeving waar verschillende belangen om voorrang strijden en waar private not-for-profit organisaties prestaties moeten kunnen leveren. Dit vraagstuk is niet nieuw. Al meer dan 100 jaar is het vinden van een balans tussen de verschillende belangen fundamenteel van een stelsel dat internationaal in hoog aanzien staat. Maar het zoeken naar deze balans levert ook al meer dan 100 jaar spanning op. De kracht – maar ook de zwakte – van het systeem is dat het structureel onderhoud vraagt. Wanneer de omstandigheden veranderen, moet weer een nieuwe balans worden gevonden. Dat gaat niet vanzelf. Verschillende belangen en politieke voorkeuren proberen altijd weer hun gewicht te vergroten. Maar gelukkig, zo leert de geschiedenis, wordt steeds weer een nieuw evenwicht gevonden. En zo werd de Nederlandse volkshuisvesting één van de meest succesvolle woonarrangementen in de wereld. Om ook in de huidige tijd de balans te hervinden, is het van belang scherp te krijgen hoe we het publieke belang nu moeten zien en welk arrangement nodig is om het veilig te stellen.

De eerste vraag is dus: *wat is dat eigenlijk, het publieke belang?* Naar onze mening valt dit publieke belang samen met wat duurzaam is vastgelegd in onze traditie en wetgeving. Het gaat om begrippen als kwaliteit, toegankelijkheid en betaalbaarheid. Fatsoenlijk en betaalbaar wonen voor iedereen, dus ook voor kwetsbare groepen op de woningmarkt. In een omgeving die iedereen kansen biedt om zijn of haar capaciteiten ten volle te ontwikkelen.¹

De vraag is vervolgens hoe we publiek belang en privaat maatschappelijk ondernemerschap met elkaar kunnen verenigen. Die vraag kan van twee kanten worden benaderd. Aan de ene kant: *wat kan door de maatschappelijke ondernemingen zelf geregeld worden en wat moet daar tegenover gezet worden om die “ondernemende en maatschappelijk gedreven organisaties” bij de les te houden?* Maar we kunnen de vraag ook omdraaien: *hoe kunnen we het “sociaal kapitaal” van maatschappelijke organisaties mobiliseren zonder die voortdurend te frustreren door de politieke waan van de dag?* Het evenwicht dus. Wat dit in de huidige tijd betekent, kan niet in algemene termen worden beschreven. Alleen in de praktijk van alledag, in het functioneren van mensen en van buurten en wijken, krijgt het publieke belang betekenis. Juist daarom hebben we zelfstandige ondernemingen als woningcorporaties nodig met hun eigen maatschappelijke drive. Maatschappelijke bedrijven die de problemen in hun omgeving herkennen en alleen kunnen presteren wanneer zij in die lokale en regionale marktomstandigheden de juiste afwegingen kunnen maken.

Er is dus behoefte aan een arrangement dat actuele vraagstukken een plek geeft in het lange termijn publieke belang. Een arrangement dat het ondernemerschap van de corporaties volop ruimte geeft tot het moment dat

¹ Dit sluit aan bij de definitie die wordt gehanteerd door Cecodhas, European Platform for Social Housing.

het publieke belang in het geding komt. Om dit wankel evenwicht te bewaken, is er behoefte aan een "autoriteit" in de klassieke betekenis van het woord. Een gezaghebbend instituut dat grenzen stelt aan zowel het politieke opportunisme als aan de "cowboys" van het maatschappelijke ondernemerschap. Een instituut dat toeziet op de blijvende waarde van ons stelsel.

Aandachtspunten

Zoals gezegd wekt de stroom aan reacties de indruk dat Meijerink de plank helemaal heeft misgeslagen. Bij nadere lezing blijkt dat mee te vallen. De grote lijn van Meijerink wordt eigenlijk breed gesteund. Maar dan begint het duwen en trekken aan het evenwicht dat Meijerink zoekt. Helt de nieuwe Autoriteit niet teveel over naar de woningcorporaties? Krijgt de Minister niet te weinig te zeggen? Moeten de gemeenten, de huurders en de lokale belanghouders geen groter gewicht krijgen?

Naar onze mening raken de meeste bezwaren tegen het rapport Meijerink niet de basisprincipes ervan en zijn met praktische aanpassingen op te lossen. Zolang het noodzakelijke evenwicht maar niet teveel wordt verstoord. Waar het nu op aan komt, is de gedeelde visie vast te houden en praktische oplossingen te vinden voor de bezwaren.

De belangrijkste punten van kritiek zijn:

1. In het voorgestelde arrangement ligt teveel gewicht bij de zelfregulering in de branche. Daardoor kan het externe toezicht te weinig kracht ontwikkelen.
2. De lokale dimensie van volkshuisvesting en de rol van de gemeente krijgen te weinig aandacht.
3. Het door Meijerink beschreven werkkerrein is te smal of juist te breed.
4. De relatie tussen intern en extern toezicht wordt onvoldoende duidelijk gemaakt.
5. De nieuwe figuur van de Volkshuisvestingsautoriteit doet geen recht aan de kwaliteit van het bestaande Centraal Fonds Volkshuisvesting (CFV).
6. Ingrijpen bij wanpresterende corporaties moet voorbehouden blijven aan de Minister.
7. Er wordt gewaarschuwd voor een te brede taakhoud van de Autoriteit en er wordt geen relatie gelegd met de ontwerpwet voor de Maatschappelijke Onderneming in Het Burgerlijk Wetboek (MO in BW).

In het volgende deel gaan we op bovenstaande aandachtspunten in.

1 Teveel zelfregulering?

Er is kritiek op het rapport van de Stuurgroep Meijerink omdat het teveel de sfeer zou ademen van zelfregulering door de branche. Voor een onafhankelijke positie van de Autoriteit is veel steun, maar een aantal critici vindt dat het evenwicht teveel naar de kant van de corporaties overhelt.

Het vinden van een goed evenwicht is niet simpel. Binnen een branche kan veel geborgd worden op gebieden als governance, transparantie, verantwoording, kwaliteit en professionaliteit. Dat zijn onderwerpen die veel van doen hebben met het veilig stellen van het publieke belang, maar het zijn uiteindelijk vooral voorwaarden om te kunnen presteren. De ultieme borging van het publieke belang ligt in de beoordeling van de prestaties van de corporaties in hun lokale en regionale context en de mogelijkheid om daar gevolgen aan te verbinden. Die beoordeling zal per definitie buiten de branche moeten liggen.

Het model van een Autoriteit tussen Rijk en branche, die zowel toezicht houdt als de prestaties beoordeelt, wordt breed gesteund. Kritiek concentreert zich vooral op de uitwerking van dit centrale idee. Wij zijn er daarom voor om de vraagpunten praktisch op te lossen. De Minister heeft er baat bij om te beschikken over een werkend, gedragen systeem met checks and balances; een systeem waar incidenten worden gesignaleerd en corrigerende maatregelen kunnen worden getroffen. Corporaties hebben belang bij vertrouwen van de samenleving.

Kies dus voor een “echte” Autoriteit: op passende afstand van de minister en “met tanden” naar de corporaties. Die Autoriteit probeert administratieve lasten te beperken door zoveel mogelijk gebruik te maken van bestaande bronnen. Maar als ze dat nodig vindt, zal ze zelf informatie inwinnen en onderzoek doen. Ze maakt waar mogelijk gebruik van branchecodes en kan de Minister adviseren die algemeen verbindend te verklaren. Maar ze doet dit alleen wanneer zij dit passend acht vanuit haar verantwoordelijkheid met betrekking tot het publieke belang. De bestuursleden van de Autoriteit worden benoemd door de Minister na voordracht door de Autoriteit. Er worden geen voordrachten gedaan door corporaties of belanghebbenden.

Aan de andere kant betekent een passende afstand voor de Minister dat hij niet zomaar kan ingrijpen en de Volkshuisvestingsautoriteit passeren. De Autoriteit moet zo zelfstandig zijn dat voorkomen wordt dat de Minister via het toezicht de politieke prioriteiten van het moment kan afdwingen.

2 *Wonen is lokaal*

De overtuiging dat volkshuisvesting lokaal of regionaal is gebonden, wordt breed gedeeld, ook door de rijksoverheid. Het enige juiste uitgangspunt voor een nieuw arrangement is daarom dat het publieke belang en het lokale belang geen vijanden van elkaar mogen zijn. Immers: alleen in de praktijk van alledag, in het functioneren van mensen en van buurten en wijken, krijgt het publieke belang betekenis. Corporaties hebben de verantwoordelijkheid om inhoud te geven aan hun lokale verankering en zich serieus rekenschap te geven van de visie van gemeenten, huurders(organisaties) en andere belanghebbenden. Alleen dan zullen ze erin slagen om het publieke belang en het lokale belang met elkaar te verenigen. Dit uitgangspunt moet een pijler zijn onder de inrichting van het nieuwe arrangement.

Dat neemt niet weg dat landelijke speerpunten van beleid kunnen worden geformuleerd. Maar in principe kan daarvan alleen sprake zijn wanneer het gaat om bovenlokale belangen. In de praktijk blijkt het echter vaak te gaan om strijdige politieke keuzes tussen landelijke en lokale overheden. Dat gaat dus ook om een machtsevenwicht; echter niet tussen de overheid en private organisaties, maar tussen verschillende overheden.

De spanning die hierdoor ontstaat, kan niet door woningcorporaties worden opgelost. Het enige dat corporaties kunnen doen, is die spanning zichtbaar maken en hun keuzes helder verwoorden en ter discussie stellen. Daarnaast hebben corporaties een belangrijke rol in het helder maken van de economische consequenties van de verschillende keuzes. Zij zijn immers de maatschappelijke ondernemingen, die doel en middel bij elkaar brengen.

De toch al lastige situatie wordt overigens extra gecompliceerd omdat er voor gemeenten ook een spanning bestaat tussen het belang van de lokale volkshuisvesting en het “private” belang van de gemeente. Wij zijn van mening dat de nieuwe Autoriteit niet alleen een rol heeft in het beoordelen van prestaties van corporaties, maar ook bij het signaleren van oneigenlijk gebruik van publieke macht door gemeenten. We zijn het overigens met de gemeenten eens dat deze spanning hanteerbaar gemaakt kan worden door het opstellen van een

gedeelde woonvisie waarover prestatieovereenkomsten worden gesloten met corporaties en andere betrokken partijen.

3 Hoe breed mag het werkterrein zijn?

Op dit punt lopen de meningen behoorlijk uiteen. Meijerink heeft zich dat gerealiseerd en probeert een oplossing te vinden door gebruik te maken van 3 “schillen”, waarbij de 1^e schil de woningen (huur en koop, sociaal en commercieel) bevat, de 2^e schil de woonomgeving en maatschappelijk vastgoed en de 3^e schil de wijk- en buurtaanpak. Sommigen beschouwen deze oplossing als een vondst, maar vaak wordt de logica gemist. Velen vragen zich af waarom commerciële woningbouw in de 1^e schil zit en essentiële maatschappelijke activiteiten in buurten en wijken in de 2^e of 3^e.

Mede in verband met de Europese mededingingseisen zijn we voor het handhaven van het onderscheid tussen maatschappelijke en commerciële activiteiten, maar adviseren dringend om voor het overige het werkterrein niet dicht te timmeren. De afgelopen jaren hebben immers laten zien dat de maatschappelijke vraagstukken complexer worden en met elkaar samenhangen. Corporaties moeten in samenwerking met vele organisaties die problemen kunnen aanpakken en dat verdraagt zich niet met scherpe grenzen.

Voor het toezicht door de Autoriteit moet het daarom niet zozeer gaan om het bewaken van een grens, maar om het beoordelen van de noodzaak van een activiteit (proportionaliteit) en van het zichtbaar samen optrekken met andere organisaties (wederkerigheid).

4 Intern en extern toezicht

Er leven misverstanden over het wezen van het interne en externe toezicht en er vinden soms verhitte discussies plaats hoe die twee zich tot elkaar moeten verhouden. Ook op dit punt pleiten we voor een praktische benadering. Stop met het zoeken naar een precieze afbakening van verantwoordelijkheden en bevoegdheden. Het is voldoende om de focus van beiden te benoemen.

Zoals we hiervoor hebben beschreven, is de focus van het externe toezicht het borgen van het publiek belang. De focus van het interne toezicht ligt bij het realiseren van de maatschappelijke en financiële doelen en bij het bewaken van het werkterrein van het bestuur. Natuurlijk vallen die twee invalshoeken deels samen. Het publieke belang kan niet bewaakt worden zonder zicht te hebben op de prestaties van corporaties. En corporaties kunnen niet presteren zonder een duidelijke visie te hebben op de betekenis van het publieke belang in hun situatie.

Vanuit de eigen focus van beiden gaat het er vervolgens om dat de Autoriteit goed intern toezicht ondersteunt en dat professioneel intern toezicht de Autoriteit in de gelegenheid stelt haar werk goed te doen.

Het interne toezicht staat wel voor grote uitdagingen. Woningcorporaties zijn grote vastgoedbedrijven geworden, die bedreven moeten zijn in het beheersen van financiële en vastgoedrisico's. Daarbij horen soms ook grote integriteitvraagstukken. De professionalisering van het interne toezicht is daarom een majeur vraagstuk geworden. Alleen al in de volkshuisvesting hebben we tussen de 2500 en 3000 interne toezichthouders. Ieder jaar worden – we gaan uit van de governance code voor woningcorporaties – tussen de 200 en 250 nieuwe toezichthouders geselecteerd en benoemd.

In deze situatie helpt het niet om extern en intern toezicht als communiceerbare vaten te zien. Extern toezicht kan intern toezicht niet vervangen en omgekeerd. Laten we dus gezamenlijk investeren in werving, opleiding, informatie en communicatie.

5 De Volkshuisvestingsautoriteit en het Centraal Fonds Volkshuisvesting.

De volkshuisvestelijke prestaties worden in de huidige situatie aan de hand van het volkshuisvestingsverslag beoordeeld door de minister van WWI. Het financiële toezicht is gedelegeerd aan het Centraal Fonds voor de Volkshuisvesting. De Stuurgroep Meijerink kiest voor het integreren van het financiële en volkshuisvestelijke toezicht. Deze keuze wordt breed gedragen. De bundeling van toezicht is van belang omdat over de geleverde prestaties niet goed kan worden geoordeeld zonder dat de financiële positie wordt meegewogen.

Gedachte is om het verticale toezicht onder te brengen bij één Autoriteit. Deze Autoriteit krijgt de status van zelfstandig bestuursorgaan, borgt het publieke karakter van het toezicht, heeft macht en kan sancties opleggen. Bovenal dient de autoriteit echter gezaghebbend te zijn.

De Autoriteit kan wel aan corporaties, maar niet aan gemeenten sancties opleggen. Wel is het mogelijk dat de Autoriteit oordeelt dat een gemeentebestuur steken heeft laten vallen. Ook zonder over het sanctie-instrument te beschikken, kan een Autoriteit met gezag toch grote invloed hebben. Basisvoorwaarde is dat degene die onderwerp van toezicht is, respect heeft voor het orgaan dat toezicht op hem houdt. Ongeacht of het gaat om organisaties of personen. Gezag is het sleutelwoord.

Zoals gezegd, bestaat op de figuur van de Autoriteit weinig kritiek. Waarop veel kritiek bestaat, is de keuze van Meijerink om een geheel nieuwe start te maken met voorbijgaan aan het bestaande CFV. Alhoewel er opmerkingen te maken zijn over het onvoldoende “meebewegen” van het financiële toezicht met ontwikkelingen in de branche (zie ook het eerdere rapport van DVS), is er in het algemeen waardering voor de deskundigheid van het CFV.

Naar onze mening is ook dit vraagstuk niet principieel van aard. Het is naar onze mening ondenkbaar dat er straks financieel toezicht wordt gehouden dat niet op de expertise van het CFV is gebaseerd.

Voor het inhoudelijke toezicht en voor andere nieuwe taken als de sanctionering zal de Autoriteit wel nieuwe competenties in huis moeten halen. Daarnaast zal de Autoriteit ook een nieuwe werkwijze en een nieuw beoordelingskader moeten ontwikkelen. Een belangrijk aandachtspunt hierbij is de inrichting van een nieuw toetsingskader voor de maatschappelijke prestaties. Net als bij het financieel toezicht zal het oordeel van de Autoriteit voorspelbaar, transparant en geloofwaardig moeten zijn. Ze zal zich bij haar oordeel daarom zoveel mogelijk moeten baseren op algemeen aanvaarde normen.

Een tweede belangrijk aandachtspunt is de wijze waarop financieel en inhoudelijk toezicht zowel afzonderlijk als geïntegreerd vorm krijgt. Er bestaat immers een spanning tussen beide. Maatschappelijke prestaties kosten vaak geld of gaan gepaard met risico. Voor beide moet daarom een eigen, gescheiden beoordelingskader worden ingericht, dat pas bij de uiteindelijke beoordeling door de Autoriteit wordt geïntegreerd.

6 De verantwoordelijkheid van de Minister

In de eerste paragraaf van deze notitie zijn we ingegaan op de balans die gevonden moet worden tussen de borging van het publieke belang aan de ene kant en de ruimte voor maatschappelijk ondernemerschap aan de

andere kant. We denken dat in de huidige omstandigheden een Autoriteit een goede rol kan spelen in het vinden van die balans.

De balans die gevonden moet worden, vereist dat er noch teveel wordt overgehield naar zelfregulering van de sector, noch naar sturing door of namens de minister in individuele gevallen op basis van de politieke opportuniteit van het moment.

De nieuwe Autoriteit is een Zelfstandig Bestuursorgaan (ZBO), dat bij wet wordt ingesteld. De Minister formuleert de taken en bevoegdheden van de Autoriteit en benoemt de bestuursleden op voordracht van de Autoriteit. De Minister verstrekt de opdracht voor het toezicht, maar laat de uitoefening van die taak over aan de Autoriteit. Om te voorkomen dat politieke prioriteiten via het toezicht kracht worden bijgezet, is het gewenst om niet alleen de uitvoering van het toezicht maar ook het treffen van sancties bij de Autoriteit neer te leggen. Alleen de ultieme sancties die de toelating en het voortbestaan van de corporatie direct raken, blijven voorbehouden aan de Minister.

Daarnaast legt de Minister natuurlijk het corporatiebestel wettelijk vast en is aanspreekbaar op de adequate werking van het bestel. De Minister blijft daarmee "systeemverantwoordelijk".

7 De taakhoud van de Autoriteit.

De door Meijerink voorgestelde taakhoud van de nieuwe Autoriteit is breed: toezicht op de financiële continuïteit, op de maatschappelijke prestaties en op de governance, goedkeuring van fusies, opleggen van (beperkte) sancties en het uitbrengen van een bindend advies bij conflicten tussen corporaties en gemeenten of belanghebbenden. Van verschillende kanten wordt bepleit om het werkterrein van de Autoriteit beperkt te houden en overlap met andere regelingen te voorkomen.

Het idee om bepaalde besluiten van corporaties onderhevig te maken aan de voorafgaande goedkeuring van de Autoriteit (of van de Minister) zou de verantwoordelijkheid van de Autoriteit te ver oprekken en zou ook het principieel private karakter van woningcorporaties ondermijnen.

Verder ligt bij de Raad van State een wetsvoorstel om de maatschappelijke onderneming een eigen rechtspositie te geven in het Burgerlijk Wetboek. De voorgestelde taak van de Autoriteit en de Wet MO sporen zo te zien niet geheel met elkaar. Alhoewel de meerwaarde van de nieuwe Wet MO ter discussie staat, is het wel belangrijk dat er op een heldere manier uitspraken gedaan kunnen worden over tegengestelde belangen. De Autoriteit houdt toezicht op de prestaties van woningcorporaties en kan vanuit die verantwoordelijkheid een mening hebben over de manier waarop corporaties met belangentegenstellingen omgaan. Ook kan de Autoriteit mediation invoeren. Het is echter verstandig om het werkterrein van de Autoriteit niet teveel op te rekken. Maak van de Autoriteit geen orgaan dat een inhoudelijk oordeel uitspreekt bij belangentegenstellingen tussen corporaties en belanghebbenden. Daar hebben we rechters voor of eventueel de in de nieuwe wet MO geïntroduceerde Ondernemingskamer.

Bij belangentegenstellingen tussen corporaties en gemeenten ligt de rol van de Autoriteit overigens in iedere constructie ingewikkeld omdat gemeenten zowel publieke verantwoordelijkheden als private belangen hebben. Het eerste is een zaak voor de Autoriteit (en de Minister van BZK), het tweede voor de rechter.

Een punt dat in de reacties wat minder aandacht krijgt, is het voorstel om een scheiding aan te brengen tussen het houden van toezicht en de project- en saneringssteun. Ook in het licht van het voorgaande is deze scheiding belangrijk. Toezicht dient onafhankelijk van corporaties plaats te vinden. Maar de project- en saneringssteun is in feite een collectief verzekeringsarrangement van de corporaties zelf. Een arrangement

waarop het toezicht zich dus ook hoort te richten. Het is daarom essentieel dat de verantwoordelijkheid hiervoor wordt gelegd waar ze thuishoort: bij de corporaties zelf.

Conclusie

Bescherming van het publieke belang in de volkshuisvesting. Maar ook de erkenning dat alleen in de praktijk van alledag, in het functioneren van mensen en van buurten en wijken, het publieke belang betekenis krijgt. Dat is de aanleiding geweest voor onze eerdere notitie van augustus 2008 en is opnieuw aanleiding voor deze aanvullende brief. Met de in deze brief opgenomen verdieping hebben we laten zien dat het rapport van de Stuurgroep Meijerink waardevolle elementen bevat, die breed worden gesteund en die ons kunnen helpen om de balans tussen overheid, woningcorporaties en belanghebbenden te hervinden. Maar ook hebben we aangegeven dat het zaak is om oplossingen te vinden voor een aantal, terechte, punten van kritiek. We hopen dat we met deze brief praktische oplossingen hebben aangedragen, die de belangrijkste pijnpunten wegnemen. De inhoud van deze brief wordt gesteund door een groot aantal woningcorporaties, verenigd in Aedes en De Vernieuwde Stad. Want ons betreft kunnen we op deze basis snel doorpakken. Zodat we gezamenlijk een nieuwe start kunnen maken met gezonde verhoudingen in de ons dierbare volkshuisvesting.

Hoogachtend,

Jim Schuyt, voorzitter De Vernieuwde Stad

Rudy de Jong, voorzitter Werkgroep Ordening De Vernieuwde Stad